

ἐκτὸς ἐκείνης, ἣν ἐπὶ αἰῶνας καὶ πρὸ αἰώνων ἐκπληροῖ ἀναφανδὸν ἐν πλήρει μεσημβρία καὶ πλήρει ὁδῷ καὶ δι' ἣν πᾶς ἄλλος, ζωντανὸς ἄνθρωπος, θὰ κατεδιώκετο ὡς παραβάτης ἀστυνομικῆς διατάξεως

ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΑΜΠΕΛΑΣ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Στὸν Ὁρέστην Τραυλόν.

ΕΙΝΟΙΕΕ τὸν φάκελλον καὶ διήλθε δι' ἐνὸς βλέμματος μὲ ἀδιόρατον μειδίαμα τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις: «Αὔριον φεύγω· δι' ἐν δευτερόλεπτον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σας ἴδω;»

— Κύριε Παῦλε, εἶπεν, ἀποτεινομένη πρὸς τὸν ἀπέναντι αὐτῆς νεανίαν, θὰ μου ἐπιτρέψητε νὰ σας ἀπασχολήσω ἐπὶ τινὰς στιγμάς; Συγγνώμην, κύριοι, εἶπε, στραφεῖσα πρὸς τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ ξένους, ἔχω νὰ ζητήσω μερικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὸν κύριον ἐν σχέσει πρὸς ὑπόθεσιν διὰ τὴν ὁποίαν παρεκλήθην πολὺ σήμερον τὸ πρῶτὸν παρὰ φίλου προσώπου.

Ὁ Παῦλος ἠγέρθη προφανῶς συγκεκινημένος καὶ ὠδηγήθη παρὰ τῆς οἰκοδεσποίνης εἰς τὸ κομψὸν σαλονάκι τοῦ μεσαίου πατώματος.

— Σᾶς ἀκούω, εἶπε, ῥιπτομένη νωχελῶς ἐπὶ κομψοῦ ἀνακλίντρου, ἐνῶ ἐκεῖνος ὄρθιος ἀπέναντί της τὴν ἠτένιζε μὲ ταραχὴν ἀνθρώπου, ὅστις συναισθάνεται ὅτι ἔπραξε κάτι κακόν.

— Ἴσως ἔπραξα μίαν ἀνοησίαν, ἣ ἐν σφάλμα. Ἴσως θὰ ἐπεθύμουν νὰ μὴ εὐρισκώμεθα αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὃ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, μολονότι ἐγὼ προὐκάλεσα τοῦτο καὶ σχεδὸν μετανοῶ τώρα. Ἄλλ' ἐν τούτοις ἀκούσατε. Αὔριον φεύγω. Ἐὰν ὅ,τι ἔχω μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου τὸ συναπέφερον μαζί μου, ἂν τὸ μυστικὸν τὸ ὁποῖον φυλάττω μέσα εἰς τὰ στήθη μου παρθένον καὶ ἀμίαντον καὶ δειλόν, τὸ μυστικὸν αὐτὸ τὸ ὁποῖον μὲ βαρύνει ἀπὸ τοσούτου χρόνου καὶ ἀπε-

τέλεσε τὴν δυστυχίαν τοῦ βίου μου καὶ μοῦ μετέβαλε τὰς τάσεις καὶ τὰς ὀρέξεις μου καὶ ἀνέτρεψε τοὺς πόθους καὶ τὰ ὄνειρά μου, ὦ ! ἐάν τὸ μυστικὸν αὐτὸ δὲν εὑρίσκει κάποιαν διέξοδον καὶ ἂν δὲν σᾶς τὸ ἀνεκοίνουν, ἀμφιβάλλω ἂν θὰ ἦ δυνάμην νὰ ἐπιζήσω. Ἀκούσατε. Ἀγαπῶ, εἶμαι ἐρωτευμένος, τρελός, καὶ ἡ γυνὴ ἡ ὁποία μοῦ καθιστᾷ βασανιστήριον τὴν ἀπομάκρυνσίν μου ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἡ γυνὴ αὐτὴ πρὸς τὴν ὁποίαν μὲ ἐπλησίασε μία ἀμοιβαία ἐκτίμησις ἀφ' ἧς οὐδὲν θὰ ἠδύνατο νὰ μὲ ἀποχωρίσῃ, ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶνε τόσο καλὰ ἠρμωσμένος ὁ χαρακτήρ καὶ αἱ σκέψεις μου, ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶνε ἰδανικωτέρα ὄνειρου, περισσότερον ἀπροσπέλαστος ἢ ὁ ἥλιος. Διότι μᾶς ἀποχωρίζει ὁ χρόνος. Θὰ ἠδύνατο νὰ ἦτο μήτηρ μου αὐτὴ καὶ ἐγὼ υἱὸς τῆς. Ὑπάρχουν στιγμαὶ κατὰ τὰς ὁποίας εὑρίσκω γελοῖον τὸ πάθος μου. Σκέπτομαι μήπως ὅ,τι ἐγὼ φαντάζομαι δὲν εἶνε εἰμὴ ἀπλή σιοργὴ καὶ σεβασμός, τὸν ὁποῖον θὰ εἶχον εἰς τὴν μητέρα μου ἐάν ηὐτύχουν νὰ τὴν γνωρίσω. Ἀλλ' ἔπειτα πάλιν εἰς τὴν γλυκεῖαν χλιαρότητα μιᾶς ἐαρινῆς νυκτὸς τὸ στήθος μου ἐπλατύνετο καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐπέτα πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἐνηγαλίζετο καὶ ἠσθανόμην μέσα εἰς τὰ σπλάγνα μου ἓνα σκίρτημα ἔρωτος. Διατί μὲ βλέπετε ἔτσι ; προσέξατε μὴ μειδιάσητε, προσέξατε μὴ μὲ εἰρωνευθῆτε οὐδὲ διὰ τοῦ βλέμματός ἂν, διότι σᾶς διαβεβαίω ὅτι εἶμαι ἰκανὸς νὰ αὐτοκτονήσω. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ καθήσω πλησίον σας :

Καὶ ἐκάθησε παραπλευρῶς αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἔλαβε τὴν λευκὴν τῆς χεῖρα καὶ ἐξηκολούθησε :

— Τί σᾶς λέγει λοιπὸν τὸ βλέμμα μου, αὐτὴ ἡ συγχίνησις καὶ ἡ ταραχὴ καὶ ἡ ἔξαψις τοῦ προσώπου καὶ ἡ ἔξαψις τοῦ ἐγκεφάλου ; Εἶμαι τρελός, αἶ ; Πέτε μου λοιπὸν τί νὰ κάμω. Βγάλτε μου ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ στήθη μου ἂν μπορεῖτε αὐτὸ τὸ δαιμόνιον, τὸ ὁποῖον ἦλθε νὰ σπαράξῃ τὴν καρδίαν μου, νὰ ἐκνευρίσῃ τὸν νοῦν μου καὶ νὰ τσαλακώσῃ τὴν ψυχὴν μου. Καὶ μόνον ἐν κατώρθωσι νὰ διατηρήσῃ καὶ ἐξυψώσῃ, τὴν καλαισθησίαν μου. Διότι εἶσθε ὡραία, ὦ ! πολὺ ὡραία καὶ ἂν ἔχετε λευκὰς τὰς τρίχας, ἐγὼ οὐδὲν ἄλλο φαντάζομαι εἰμὴ ὅτι ἐπανῆλθε ἡ ἐποχὴ τῶν χρόνων ἐκείνων

καθ' οὓς ἐπέπασσον τὴν κόμην δι' ἀργυροκόνεως. "ὦ! ἂν ἤξεύρατε πόσον σᾶς ἀγαπῶ, εἶπε καὶ ἔφερε παραφόρως εἰς τὰ φλέγοντα χεῖλη του τὴν χεῖρά της.

Ἐκείνη προφανῶς συγκεκινημένη ἠγέρεθ' ὀλίγον, τὸν ἔσυρε πρὸς ἑαυτὴν καὶ ἐναποθέτουσα ἐν φίλημα ἐπὶ τῶν χειλέων του :

— Εἶνε τὸ φίλημα τῆς ἐρωμένης αὐτό, εἶπε, τὸ φίλημα τῆς μητρὸς κατα τὴν ὥραν τοῦ ἀποχωρισμοῦ

"Ὅταν ἐπανῆλθον μετὰ εἴκοσι λεπτὰ εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ ἠδύνατο προσεκτικὸς παρατηρητὴς νὰ διακρίνη πολλὰ εἰς τὸ μεταξὺ αὐτῶν ἀνταλλαγὴν βλέμμα.

Ἐν Σάμφ, 8 Αὐγούστου 1899.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α. ΖΑΧΑΡΙΟΥ

ΕΙΣ ΠΕΡΙΚΑΛΛΗ ΚΑΙ ΕΥΣΤΡΟΦΩΝ ΣΧΟΙΝΟΒΑΤΙΔΑ

Πλάσμα δὲν εἶσαι Ἐσὺ τῆς γῆς
 Μ' ἀγγέλους δύνασαι ν' ἀγωνισθῆς
 Καὶ τοὺς ἀγγέλους νὰ τοὺς νικήσης,
 "Ἄν καὶ δὲ σῶδωκε φτερὰ ἢ φύσις.
 Ἄπτερος ἄγγελος, Ἐσὺ πετᾶς,
 Κι' ἀπὸ τὰ ὕψη μᾶς χαιρετᾶς.
 Μ' αὐτὸ τὸ σύρμα, 'ς τ' ὅποιο πατεῖς,
 Δεμένους ὄλους Σὺ μᾶς κρατεῖς.
 Τὸ ἔκαμες βρόχι, χρυσῇ Κυρά,
 Ποῦ σκλαβοπιάνεται κάθε καρδιά.
 Ψηλά, ὁ καθένας, σὰν σὲ θεωρῇ,
 Δὲν τρέμει μήπως πέσης 'ς τὴ γῆ,
 Τρομάζει, αἰσθάνεται φόβο κρυφὸ
 Μήπως πετάξῃς 'ς τὸν οὐρανό!
 Ἐστὸν κόσμον τοῦτον, ἂν κατοικῆς,
 Ὅχι, δὲν εἶσαι πλάσμα τῆς γῆς!

(Τῇ παρακλήσει τῶν θαυμαστῶν της)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ.